

על התנהלה. על אף הצלחותיה הגדולות בשטחים אחרים, הרי בשטח זה נחלה כישלון חרוץ — המאפיל על שאר הצלחותיה. במדינה אחרת, היה מרדכי בן-ארי צריך השבוע להגיש את התפטרותו.

שלישית: בפרשה זו ממלאה ההסתדרות את התפקיד העגום של „אגודה מיקצועית צהובה“, המכורה למעביד והפועלת כמישטרת-עובדים. ההתנהגות והסיגנון של ראשי ההסתדרות הם שעוררייה. החלטתה „להסיר את ההגנה המיקצועית“ מציבור של חבריה מחזירה את ההסתדרות לימים האפלים של חושיסטאן, כאשר יוסף אל-מוגי, בשם ההסתדרות, שבר בכוח את שביבת הימאים בראשית שנות ה'50.

לשבור!
לשבור!

ד יכזי שביתת הימאים, בעזרת הימישטרה ומפירי-שביתה זרים, הרס את ציבור הימאים והוא לא חוזר לאיתנו עד היום. נכס אנושי יקר מאין כמוהו נהרס בידי פוליטיקאים רודפייקארייה, ובכך נסחם הגולל גם על תיקוות חברת הספנות הלאומית להיות יוף בריא. עתה מאיים אותו גורל עצמו גם על חברת התעופה הלאומית.

העובדה שבראש משרד-התחבורה עומד עסקן-שחצן חסר שיקול-דעת, חדור חשיבות עצמו, מחמירה את העימות פייכמה.

13 מטוסי החברה שובתים על הקרקע - מפני שמוהל „אל על“ ומונהיג עובדי התחזוקה החליטו לחסל איש את רעהו בכל האמצעים

עבדנו כמקובל בעולם. החברה: החלפת מנוע 747 אורכת, בדרך כלל, 12-15 שעות. כשפועל צוות של חמישה עובדים ומפקח, כשהתחילה הישביטה האיטלקית, זה לקח 26 שעות. הי עובדים: זה שקר! הצוות היה מורכב רק משלושה אנשים. חוץ מזה התקלקל המנוף, והיו צריכים לטפל גם במשאבה, וכו' וכו'. החברה: מכיוון שהיתה שביטה, לא היה מנוס מהפסקת כל טיסות החברה. העובדים: לא היתה שביטה, אבל יש השבתה. ההסתדרות, שהיא בעלת-ימניות חשובה כי

התחזוקה, הפגין כלפיהם יחס של בוז, ובישיבותיו עם ראשי ההסתדרות נהג בייירות שפגעה בהם עד עומק נישמתם.

שקרן, גאנגסטר, סחטן

ב מצב כזה, לא רק החברה עצמה הסכה כדורגל, אלא גם הציבור. לי אורה רגיל לא היתה כל אפשרות להבין מי גרם להשבתה, איך ולשם מה.

עניין של חיים ומוות — ועד כה לא אירעה כאל-על אפילו תאונת-אוויר אחת.

רק במיקרה אחד ויחידי ניתן להתקיים בלי פועלי-התחזוקה: כשהמטוסים אינם ממריאים כלל. והוא אשר קרה השבוע.

רוזנמן לא האמין שבן-ארי יעז לנקוט צעד נואש זה — להפסיק את פעולת החברה. אחרי שזה קרה, האשים את בן-ארי במזימה מחוכמת: לנצל את חודשי העונה החלשה כדי לשבור את פועלי התחזוקה אחת ולתמיד, ובאמצעותם לשבור

דו-קרב בשדה

אל-על, היא איגוד-העובדים היחידי בעולם התומך בהשבתה מטעם המעביד, והמכשיר את הקרקע כדי שהמעביד יוכל לשבור את ציבור-העובדים.

אולם מבעד לערפל חצאי-האמיתות והי גידופים, מזדקרות כמה עובדות שאינן מוטלות בספק.

ראשית: עובדי-התחזוקה אינם רק „קבוצת-לחץ מונופוליסטי“, כדבריהם של עיתונאים סטיי-ינגס, אלא גם ציבור-עובדים הפועל בתנאים מיוחדים לגמרי. לא זו בלבד שבעבודתם תלויים בכל שעה חייהם של מאות אנשים, אלא שהיא גם מתנהלת בתנאים קשים במיוחד — בחוץ, תחת כיפת השמיים, בגשם ובשרב, ובשעות ש עובד רגיל לא היה מוכן לעמוד בהן. הם אינם נמצאים בבית בשבתות ובחגים, ורבים מהם כימעט שאינם נפגשים עם נשותיהם, העובדות בשעות נורמליות. כי סולס-השכר המקובל בישראל, אין שכרם מופרז, לאור הנסיבות המיוחדות של עבדי דתם.

האם פרצה שביטה? החברה: בהחלט. פועלי-התחזוקה האיתו את קצבי-העבודה שלהם, וכך שיבשו את לוח-הזמנים. החברה אינה יכולה לתפקד, כשכל המטוסים מאחריים בשעות. מעובדים: לא דובים ולא יער. אנחנו עבדנו עבודה מלאה, אבל במקום להתאמץ כרגיל, הרבה מעבר למגת-עבודה והוגנת של יום-עבודה נורמלי, חזרנו ו-

את כוחם של כל ועדי-העובדים בחברה. בן-ארי, היה בטוח כי רוזנמן לא יוכל להחזיק מעמד לאורך ימים, מול ההתקפה המאוחדת עליו מצד הממשלה, הכנסת, כלי-התקשורת והציבור, הניזון כולו מסוג אחד של מידע: זה שבא מפי בן-ארי וי משרתיו. רוזנמן, שידע כי המוסדות וכלי התקשורת לא יעניקו יחס הוגן לעובדי

הטריבון: רוזנמן

תחת שיתעברו בעימות-המוות בין בן-ארי לרוזנמן, יצננו את הרוחות, ירגיעו ויחזירו מידה של שפיות-דעת לענייני אל-על, התריפו הממשלה וההסתדרות את המצב.

מה יהיה הסוף? ייתכן שאחד משני הי צדדים יישבר. אך לדעת רבים, המכירים את המצב לאשורו, לא יהיה, בסופו של דבר, מנוס מפשרה. כל אחד משני המניינים יצטרך להשלים עם העובדה שאינו יכול לשבור את הצד השני, אך בינתיים מידרדרת החברה, והציבור ישלם את הי מחיר — כתמיד.

רוזנמן (משאל) בחבורת פועלי-התחזוקה